

Передмова

Ваша величносте, маленький читачу!

Перед Тобою – чарівна книжка. Сподіваюся, що Тобі сподобається. Написала її пані Богдана Крип'якевич – мама маленьких Климентія, Ігнатія, Юліана.

Тепер втаємничу Тебе, чому ця книжка – чарівна.

Ще давно-давно, коли пані Богдана ще не мала своїх Синочків, вона часто мандрувала карпатськими стежинами, – приглядалася до гірської краси. З часом вона почала розуміти мову дерев, пташок, квітів, але нікому про це не розповідала, хіба лише своїй вірній приятельці – величезній собаці-вівчарці Амі. Бо Ама вміє зберігати таємниці.

Аж коли пані Богдана зустріла свого принца, який чудодійними ключами зумів відімкнути її серденько, воно розповіло, як вміє слухати природу. Власне цьому принцові Ти можеш завдячувати й тим, що вийшла ця книжка, бо він впросив пані Богдану розповісти про почуте всім іншим дітям.

І ось коли молоде подружжя чекало на свого первістка – майбутня мама почала описувати про все почуте у прекрасних горах. А коли з'явився на світ маленький хлопчик Климентій – книга вже була готова і мама намалювала до неї ці ілюстрації.

Марта Пономаренко

Вступ

У багатьох країнах світу мешкають казкові істоти, великі й малі, добрі та злі. Тих малих називають гномами, гобітами, карликами, в Польщі – краснолюдками, в Чехії – скршитками, у Німеччині та Швеції – ельфами. Усі вони є непомітними, скромними трудівниками, помічниками людей і охоронцями скарбів природи.

Невже ж в Україні не можуть існувати добрі гномики, що допомагають рослинам, звірятам і людям берегти природу?

Як гадаєте, хто розмальовує крильця метеликам і вирізає листочки різних форм для дерев? Хто добирає барви для квітів та золотого осіннього листя? Хто лікує диких звірят і копає печери? Звідки беруться усі ті дивні й таємничі лісові звуки? Старенька бабця-природа не дала би собі з тим всім ради, якби не мала цілої громади непомітних малих помічників.

Серед зелено-синіх гір, під кришталєво-блакитним небом у країні Карпатії мешкають гарні, добрі та веселі створіння – гуцики. На зріст – невисокі, не більш як твоя долоня, вони від найменшого до найбільшого обов'язково мають вуса. Одягаються в сорочинки з паутини, штанці та широкий пояс-черес. На голові носять капелюшки, а на ніжках постолі-личаки. Називають їх гуциками тому, що вони люблять гуцикатися, себто гойдатися, підстрибуючи на гілках дерев. Коли вони гойдаються чи мандрують лісом, то брикають-гуцикають ногами, а часом і головою, наспівуючи веселу пісеньку:

*Ми гуцики, гуцики,
Гуцикаєм краєм.
Лінощів і спокою*

*Ми в житті не знаєм,
Звірятам і рослинам
Ми допомагаєм!*

Також гуцики дуже люблять гуцати, себто з'їжджати по ранковій росі з вершини гори. Інколи вони скочуються в один живий клубок і з веселим реготом, немовби м'ячик, гуцикаються по ущелині додому, де розсипаються, ніби просо, в різні боки.

Виростають гуцики у чарівних квітках, разом з ними набираючись сил під теплим промінням сонця. Рівно 20 липня квітки розквітають і гуценята розбігаються горами. Гуцики допомагають сонечку: сіють гриби і квіти, розмальовують і доглядають комах, звірят і дерева, копають печери і виробляють лісові звуки.

Закінчивши свою роботу на землі, втомлені гуцики стають легкими й прозорими як хмаринки. Вони тануть, як сніг навесні, й летять до тата-сонечка, щоби спочити, а через рік повертаються, сповнені сил.

Від людей гуцики ховаються, але, приглянувшись, ми всюди побачимо сліди їхньої праці.

Гуцик Коцик та його незвичайна мандрівка

Гуцик Коцик – це той, що укладає камінці і мостить дороги. Спочатку він був дуже лінивий. Любив лиш бавитися, скочував камінці в річку Тишу, що плила під горою, кидав ними в метеликів, звірят. Навіть почав стріляти зі смерекової рогатки, але припинив після того, як камінець, відбившись від дерева, влучив йому в чоло, набивши велику гулю. Тоді він зрозумів, що це боляче звіряткам, засоромився й вирішив їм допомагати. Одного разу він побачив, як Оленятко прикро зашпорталосся за камінець. Мама, облизуючи синові но-

